

Dar Svetega Duha - dar strahu božjega

Še zadnji dar Svetega Duha je danes na vrsti in to je dar strahu božjega ali sveti strah ali božji strah kot duhovna drža. Kaj torej skriva v sebi ta dar, pred kom se moramo bati, koga nas mora biti strah? Ali nas mora biti strah življenja? Ali nas mora biti strah bližnjega? Ali strah samih sebe? Ali strah Boga? To je zdaj vprašanje. Niti eno, niti drugo, niti tretje.

Če kristjan živi v svetem strahu, to pomeni, živeti v veri, da je Bog med nami postavil svoj šotor, čeprav ostaja popolnoma drugačen od nas. Od Stvarnika je odvisno ali naj se naše življenje srečno izteče. Zato velja, začetek modrosti je strah gospodov.

Kristjani kot Božji otroci se bojimo, da bi Boga, ki je naš dobri Oče, žalili z grehom. Torej zadeli smo v bistvo. Bati se moramo greha. Bati se moramo tega, da bi se popolnoma navadili živeti tako, kot da greha ni in da je vse dovoljeno. Po televiziji in raznih televizijskih programih boste videli ravno to, da hočejo v filmih ravno zanikati to dejstvo, da se ni treba ničesar bati in da je vse dovoljeno. V nekaterih filmih je celo jasno pokazano, da hočejo odgovoriti na to, da Boga sploh ni. Kar je pa vrhunec vsega, da hočejo zanikati Božji obstoj in da pravijo, da je edini, ki živi človek, da drugega bitja na tem svetu ni, ki bi imel razum, spoznanje, voljo, kaj šele, da bi presegal človeka.

Poglejte, to skušnjavo sta imela že Adam in Eva, ker ju je kača zapeljala in rekla, jejta od drevesa, ko bosta vzela sad, se vama bodo odprle oči in bosta kakor Bog. Vidite, pa sta bila kakor Bog, nikoli, ampak sta bila izgnana iz Raja, dejansko ponižana in sta se dejansko odprla trpljenju, nerazumevanju, odprla sta se največji nesreči za vse človeštvo, izgubi te milosti, dokler ni Kristus prišel in s svojo smrtjo in vstajenjem odrešil človeški rod. Kristus kot novi Adam.

Poglejmo si torej na kratko dar strahu božjega. V čem je bistvo? Neki oče je poslal svoja dva sinova pasti ovce. Zabičal jima je naj pazita, kaj tam okoli so volkovi. Nekega dne sta se fanta zatopila v igro in pozabila na ovce. Takrat je prišel volk in nekaj ovac pobil in raztrgal. Vsa sta bila iz sebe. Bala sta se, ko bosta morala povedati očetu, kaj se je zgodilo. Eden je rekel, joj kako bo oče hud, natepel naju bo, da bova kar poskakovala. Drugi pa je bil ves objokan in žalosten, rekel je drugemu bratu, kaj zato, če naju oče natepe, saj sva zaslužila, meni je žal, ker bo oče žalosten zaradi naju, tako naju ima rad, midva pa nisva mogla paziti na ovce, o kako mi je hudo, ker je tako dober, midva pa ga žaliva. To je bilo, pogledajte, pravo spoznanje. Kako hudo je, ker je on tako dober, midva pa ga žaliva. Oče ju ni natepel, ampak je rekel samo, drugič pazita bolje in pazita na čredo.

Vedno je potrebno iskreno priznati svojo napako in svoj greh. To ima Bog zelo rad, če človek zna povedati in iskreno izpovedati svojo slabost in svoj greh. Pri tem pa se

ni treba bati Boga, ker Bog je dober, Bog je ljubezen. Treba se je bati predvsem greha, ki najbolj okuži, kot računalniški virus računalnik, tako greh okuži našo notranjost. Zato iskreno prosite Svetega Duha, daj nam dar strahu božjega. Amen.

duhovnik Jožef Lipovšek

Vir: <http://zupnija-malecnik.rkc.si/index.php/content/display/133/arhivnovica-48>

Poslušal in zapisal Zlatko Šehovič